

עפ"ת 54274/04/24 - איוב חליל, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 54274-04-24 איוב חליל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10155162166
לפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
המערער איוב חליל,

נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופטת כרמית פאר גינת) מיום 24.3.24 בתיק תת"ע 1879-12-21.

הערעור מופנה כנגד הרשעת המערער בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בחוסר זהירות - עבירה לפי תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה.

לפי כתב האישום, במהלך נהיגה הסיט המערער את מבטו מהכביש, הביט לכיוון הטלפון הנייד שלו ונגע בטלפון הנייד במהלך הנהיגה. לכשנעצר על ידי שוטרת התנועה הגיב: "הייתי בווייז".

כב' בית המשפט קמא שמע ראיות ומצא להרשיע את המערער בעבירה המיוחסת לו.

נקבע, כי עדותה של שוטרת התנועה שראתה את ביצוע העבירה ורשמה למערער את הדוח, הינה עדות "סדורה ועקבית", השוטרת חזרה על האמור בדוח, נתנה הסבר שנמצא בעיני בית המשפט "הגיוני ומתקבל על הדעת", היא תיארה כיצד הבחינה במערער מבצע את העבירה, למרות הפרשי הגבהים בין המכוניות, ציינה כי הייתה בקשר עין רצוף עם המערער מרגע ביצוע העבירה ועד לעצירתו, והבחינה בכך שהמערער נגע בטלפון תוך שהוא מסיט את מבטו מהדרך. בית המשפט קמא הוסיף, כי הסרטונים שהוגשו מטעם התביעה (ת/2), משתלבים עם עדותה של השוטרת (פסקאות 16-18 להכרעת הדין).

מנגד מצא כב' בית המשפט קמא את עדותו של המערער לא אמינה, צוין כי עדותו "אינה עקבית" תוך שכב' בית

המשפט מפרט את גרסתו הראשונה בהתייחסו לעובדות כתב האישום, את התייחסותו הנוספת במהלך הדיון בבקשה לביטול פסק דין שהגיש, וכן את גרסתו במהלך שמיעת הראיות כאשר רק במהלך חקירתו הנגדית לתובע אישר שנגע בטלפון ואישר הודעה בויז (פסקה 19 להכרעת הדין).

כב' ביהמ"ש קמא ציין, כי עיקר טענתו של המערער הייתה, כי מותר לו היה לגעת במכשיר הטלפון הנייד שהיה מותקן על מכשיר קבוע, וכי העובדה שהסיט מבטו מהדרך, אינה נחשבת להתנהגות בלתי זהירה. לכך השיב כב' בית המשפט קמא, כי מהראיות שהובאו בפניו, עולה כי העבירה לא הסתכמה בנגיעה בודדת במכשיר הטלפון הנייד במהלך הנהיגה, אלא בהסטת המבט מהדרך, תוך שהמערער הביט אל עבר הטלפון. עוד ציין, כי תגובתו הספונטנית הראשונית של המערער לכשנעצר על ידי שוטרת התנועה היתה "הייתי בוויז", ותגובה זו מחזקת את גרסת השוטרת (פסקאות 20-21 להכרעת הדין).

עוד נקבע, ובצדק רב, כי נהג הנוהג רכב חייב לשמור מבט על הדרך, הסטת מבט מהדרך עלולה להוביל לתוצאות קטלניות, גם אם הסטת מבט זו היא לפרק זמן קצר.

כב' בית המשפט הרשיע כאמור את המערער בעבירה שיוחסה לו, וגזר לו סך של 600 ₪ קנס.

המערער לא השלים עם תוצאה זו ומכאן הערעור שבפניי במסגרתו חולק המערער על הקביעות העובדתיות וממצאי המהימנות שקבע כב' בית המשפט קמא.

לאחר שעיינתי במכלול הנתונים שבפניי וטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

כלל ידוע הוא כי אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים או בממצאי מהימנות, שכן, הערכאה הדיונית מתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים ומהראיות אשר הוצגו בפניה (רע"פ 10020/16 **בן יוסף נ' מדינת ישראל** (24.4.18); ע"פ 6322/20 **רחאל נ' מדינת ישראל** (18/9/2022) ערכאת הערעור תתערב בממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית רק באותם מקרים חריגים שבגדרם מתמעט יתרונה של הערכאה הדיונית על זו של ערכאת הערעור (ע"פ 1526/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** 11.8.2022) פסקאות 43-44).

כב' בית המשפט קמא שמע את עדויות השוטרת והמערער, התרשם באופן בלתי אמצעי מעדותם, מהאופן בו העידו, בחן כיצד התייחסו לנסיבות ביצוע העבירה, בחן את מכלול המארג הראייתי, וקבע את ממצאיו תוך שנימק את מסקנותיו. לא מתקיים במקרה הנדון החריג המצדיק את התערבות ערכאת הערעור, ולכן אין באפשרות בית משפט זה להתערב ולקבוע ממצאים עובדתיים על פני ממצאי הערכאה המבררת שכאמור התרשמה באופן בלתי אמצעי מהעדים.

יתרה מזאת, מעיון בפרוטוקול הדיון והראיות שהובאו בפני כב' בית המשפט קמא עולה, כי מסקנותיו העובדתיות של בית המשפט קמא נטועות היטב בחומר הראיות.

בנסיבות אלה, לא נמצא כל יסוד ובסיס להתערב בקביעות העובדתיות שקבע כב' בית המשפט קמא ועל כן אין מקום להתערבות ערכאת הערעור.

יוער כי הגם שלא הוגש ערעור על העונש, בחנתי רכיב זה בפסק הדין, ולא מצאתי כי קם חשש לעיוות דין, שעה שהמערער הורשע בעבירה שהקנס הקבוע בצדה הוא סך של - 500 ₪, ובית המשפט קמא מצא להסתפק בקנס בסך של - 600 ₪ חרף עברו התעבורתי של המערער תוך התחשבות בהוצאות בהן חוייב בהליך.

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ד' אייר תשפ"ד, 12 מאי 2024, בהעדר הצדדים.